

Л. П. КИМОВ
ОФИЦ

мв. № 872

Около него тамъ и внихъ остръ гледъ
 610 На бѣлѣ хартиенъ кжсъ, когато мълчеливо
 Отпрѣдѣ имъ Младенъ постави и съ моливо
 Число подиръ число поредомъ начерта,
 И дръпнѣ най-подиръ отдолу имъ черта, —
 Изви тогазъ очи та сбранитѣ изгледа
 И почнѣ: „Тука сж тринайсѣтъ тѣкмо реда,
 И ако ние ги прѣсмѣтнеме така —
 (Моливото по тѣхъ поведе той съ ржка
 Чевръсто) — ето що излазя тѣмъ на мѣсто:
 Хиляда-осемсто-седемдесѣтъ-и шесто!
 620 А прѣведеми ли числата вѣвъ слова
 И ги счѣтемъ въ едно, отъ сбора имъ това
 Дохажда, за коетъ сѣми петимни и жадни
 И азъ и ти и всички — Турція ке падне!“

Да бѣше трѣсенѣлъ грѣмъ, така не бихъ тѣ,
 Вковани, спрѣли дѣхъ. Свѣстѣта имъ завѣртѣ,
 И мжжко сѣрдце сви тазъ дивна изненада —
 И мъртва тишина широкий прустъ завлада...
 Мигъ — другъ, и глѣчъ и шумъ отново пакъ екна,
 630 Испърво плахъ и лекъ подигнѣтъ отстрана,
 Отъ мигъ на мигъ слѣдѣтъ туй по-лихъ и буенъ става —
 И слѣ се най-подиръ вѣвъ неразбрана врѣва...
 Прѣзъ вечеръ облаченъ, така по нѣвга свий
 Отъ невидѣлица нечаканъ буенъ сприй
 Въ гората — залюлей, залюшие и размѣта,
 Катъ нѣкой тъменъ духъ, шеметно дървесата:
 И скръшенъ букъ напѣтъ, и ржболистий брѣзъ,
 И гордий джбъ столѣтъ, и китенъ яворъ — въ часъ
 Изненадяно заварени, въ почуда
 640 Се сепватъ, трепватъ и единъ врѣзъ други лудо
 Налитатъ, сплитатъ се и бѣхтѣтъ клонъ о клонъ,
 И въздуха гърми отъ тѣтенъ трясѣкъ и стонъ...
 А пѣтникъ отдалечъ заслушанъ, въ изненада
 Не можъ да разбере — да ли е люта свада,
 Или на веселъ пиръ юнаци сж това
 Подигнѣли свѣтътъ на охолна глава.

„Е, тя се вече разбра!“ се най-напрѣдъ обади
 Хгшлака — „ей това расковниче извади

0.7 н

мв. № 153